

מוזיאון יראלי

מונטה דל אסטה - סנטיאגו דה צ'ילה - קיסריה ראלי 1-2 - מארביה
מיסודם של הארי ומרטין רקנאטי

רוני סומק | שירים בדיו שחורה

יולי 2020 – יולי 2021

רוני סומק | שירים בדיו שהורה

אוצר: אורי הולנדר

מוזיאוני ראלי, קיסריה

יולי 2020 – יולי 2021

www.rallimuseums.com
caesarea@rallimuseums.com

רוני סומק | שירים בדיו שחורה

למן ספרו הראשון, "גולה" (1976), יצר רוני סומק סגנון שירי ייחודי, המושתת על מערך דימויים מורכב, על מזיגתם המתוחכמת של שדות סמנטיים שונים זה בזה ועל טכניקה אשר זכתה לשכלול עילאי כבר בשיריו המוקדמים של סומק.

סגנון זה מצטרף לעובדה פשוטה אך מהותית: בניגוד לעולמות שיריים כה רבים שנבראו למן המחצית השנייה של המאה ה-20 ובחרו להתמסר לטירופה של הלשון, לקיום המנוכר ולאי־יכולת לשוחח, לחשוב או לנשום במרחבי מְחִיָּה דחוסים, שב והזכיר העולם הסומקי לקוראיו כי גם לרכיבי קיומו של בן המאה ה-21 יש פְּסָקוֹל חשאי, שמסוגל להפוך שברי ניגון עייף ללחישה רוק'נרולית. שירה זו שבה פעם אחר פעם אל חיי גיבורה החדש-ישן: הקורא.

בראשית המאה ה-20 עוד אפשר היה לדמיין את הקורא הזה כגיבור האפוסים של ימי קדם, כמי שבלע בשקיקה את נעימות הבארדים והטרובדורים – את נעימות המשוררים הנוודים – מי ששמע את חרוזי קיומו מתנגנים בכל פינה; קורא שלחיו היו תכלית ופשר. קורא זה נהפך במאה ה-21 לגיבורן של תיאוריות הנוזפות בו פעם אחר פעם ושבות ומציגות לו את קווי המתאר של כלאו התודעתית, את גבולות העולם התכליתי והדכאני שבו הוא חי ואת עליבות זעקתו.

והנה באה השירה הסומקית ובחרה לשוב ולהציב את הקורא הזה בראש מעייניה – ולא כאסיר בכלא קיומו כי אם כבן חורין, כפי שהיה בימים שבהם הגרי קופרים יצאו למסעותיהם רכובים על סוסי הדמיון. השירה הסומקית מצהירה באופן עקבי על שובו של הגיבור – בעולם שירי זה כל אחד רשאי לאחוז באקדחו של גרי קופר. שירה זו יצרה, למעשה, אפוס מסוג חדש – אפוס השיר הקצר – שלמד לנצל את

מארג הדימויים של העולם הפוסט-מודרני, את תחושת ה"הלם" (במושגיו של ולטר בנימין) של מי שנולד אל עולם זה ואת ריבוי הגירוים שלו, והפכם לכלי המאפשר לקורא להתבונן ב"שדות הכוח" המכתיבים את תנאי קיומו – ולטוות את חלום קיומו הפרטי.

עבודותיו הפלסטיות ואיוריו של סומק עושים גם הם שימוש במארג דימויו של אותו "קורא". עבודות אלה הן מעין גלגול של "אפוס השיר הקצר", ומבקשות להציג בכל פעם פיסה מתוכו; מעין קפסולה של "מרחב מחיה". במקרים מסוימים "פיסה" זו היא גם הצעתו של הקורא רוני סומק אל חדר שירתו.

עבודות אלה, בדומה לשירים, צמחו בשדה הקולאז'. הן שוהות מדעת במחוזותיו של הגולמי. נגיעות הדיו השחורה ומשיכות הצבע הצהובות הנוכחות בהן תדיר הן לפעמים תשלילי האספלט והפיח, לפעמים מסלול שריטתו של בקבוק הערק המנותץ ולפעמים סימן החבטה של פטיש היומיים. הדמויות המבצבצות בין המלים ומתוכן הן גם הדימוי וגם שברו.

אם לאורך ספריו של סומק גיבורי האפוס שלו היו בעיקר "נציגי" תרבות הצריכה, הנפשות התועות של המרחב העירוני ואפילו משוררי המאה ה-20 (אין עולמות שיריים רבים שבהם אפשר לדמין מה היתה לוחשת ויסלבה שימבורסקה לאקרובטית מקרקס מדראנו), הרי לאורך עבודותיו גיבורי האפיים הם לא פעם הדימויים עצמם. נציגיה של משטרת הגבולות המורגלים בהחתמת דרכון מחשבתו של הקורא, זונחים בעבודות אלה את חותמת מַעְבָּר הגבול ומתמסרים למה שפעם שורבט על שולחנות פורמייקה, נחרט בעצי הילדות או רוסס על קירות הגוף.

ארבע מחשבות על שירים בדיו שחורה

1. פעם שאלו אותי: "אם היית קורא מחשבות – את מחשבותיו של מי היית רוצה לקרוא?"

עניתי: "את מחשבותיו של אלכסיי ליאנוב, הקוסמונאוט הראשון שריחף בחלל."

העבודות האלה הן סוג של ריחוף. סוג של רצון לכתוב ולצייר לא בעט ולא במכחול אלא בקנה של אקדח. מי שמחפש ריח של אבק שרפה – שיחפש אותו במקום אחר.

2. השירה שלי לא גרה בפנטהאוז. היא אוספת חומרים מן המדרכה שקוראים לה "חיים". השירים הם לא פחות מסטרטיפטיז, ולפעמים אני מרגיש שהראש שלי שקוף כאקווריום והקוראים רואים את כל דגי החרב והזהב השוחים שם. באמנות אני פחות גלוי. אני מכחול סמוי. שכיר חרב.

3. המשורר הוא צייד. וכששואלים אותי לאן אתה הולך אני עונה: "כשאחזור אדע איפה הייתי." הצייר הוא זה הפושט את עור החיות הניצודות.

4. שירלי סומק, בתי, היא חוקרת מוח. כתבתי לה שיר שקראתי לו "לב":

אָנִי נָגֵר
הַמְנַסֵּר מִבָּשָׂר הָעֵץ
דְּלֵתוֹת לְחֻדְרֵי הַלֵּב.
עַל סֶפֶן
מְנַחִים מִכְתָּבִים שֶׁשָּׁלַח הַמוֹחַ,
וּבְתוֹכָן סוּד יְעָרוֹת הָעֵד
שֶׁכֶּל כֶּךָ רְצִיתִי לְדַעַת.

רוב העבודות בתערוכה הן סוג של בולים שהודבקו על אותם מכתבים.

Ronny Someck

Tr: R. Manaster & H. Inbar

Courting évert Paroles

762

Y is asking my daughter to go steady. She's nine and a half.

He's two months older. Together, this is the age

For which a poet like Jacques Prévert

Blew out the lights of Paris.

But here, in Ramat-gan,
batteries are hardly enough

For the back of

a firefly illuminating

Hearts drawn at the

edge

Of a loose-leaf page.

So here you are,

Innocence, a torn sugar

packet To be sprinkled on

stolen dough,

With which sticky fingers will knead a cake Sweetening a new shelf

On the pastry shop of the body.

Jacques Prévert

blo

דף אקסטרני ונשכח "מישלב"

ובשורה האחרונה
שבאחת התפוקות
ואני אוריד חלצה
באוגרסיה של ה
דאיך יעל משעור
ואתה, ששונא חשבו
צריך לפתח סוגרים
ולפעמים גם לכנס

אכל ללילך לא היה
זקנה להחזירובי תלים
אפשר היה ל
מלמדים, שקמו ב
"גשיקה"

והוא לא
בוגר ב...
מפי קר

" AD DELHAIZE "

EURO CENTER BOURSE S.A.
63, BOULEVARD ANSPACH - 1000 BRUXELLES
Tél. : 02 / 512.80.87
Fax: 02/512.27.54
TVA : BE 0452.832.820

מוד קופסות המזון לציפורים
בסופרמרקט בלגי

MIGN NOIR DE NOIR		EUR
365 SAUMON FUME		3.65
TRUIT SAUM/ZALMFO		3.99
TRUIT SAUM/ZAL	אין	
EPICERIE		
BOUCH TRUFFE		
2IEME A	צינצנים	
DLL GAUF LIEGE MAX		.89
TABLETTE	על הפנדר הקזה	2.49
LINDT EX		3.49
MALITOL	ציפורים	2.99
AFTER EIGHT	שבעות	3.59
SOUS-TOTAL	לא	11 art 40.19
PROMO	שרות	-1.85
TOTAL		EUR 38.34
		EUR
	A payer	38.34
Cash		200.00
Rendu		161.66

Servi par 29 - YOUNUS
Acheté dans magasin 40350 à la caisse 9
Le 12/03/2017 à 10:18 Ticket 3567
SecNum : 06233203

VIVEZ COMME VOUS VOULEZ
Merci de votre visite
Dank u voor uw bezoek
Thanks for your visit

LUNDI-MARDI-MERCREDI-JEUDI-SAMEDI
de 09H00 à / tot 20H00
VENDREDI: 09H à 21H DIMANCHE: 09H à 18H

המנון ילדי העובדים הזרים/רוני סומק/

מתוך: "נקמת הילד המגמגם"

אנחנו ילדים עם שער צמר פלדה,

הרי געש בשמורת העין

מהשפה של החורה.

ולשון הנזהרת מלגלג סלעים קשים

אנחנו, שגדלנו בין כחמי המלס שעל חלצת אבא

לבין סמרטוטי ספונג'יה של אמא, שנקתה לכם

את חדרי הבית ולנו את

חדרי הלב,

לא נשכח אף פעם איך בשר של ביאליק,

שלפדתם

אותנו בגן, בכה פרח שנעקר מהגנה,

ואיך צירנו לכבודו ממחסות

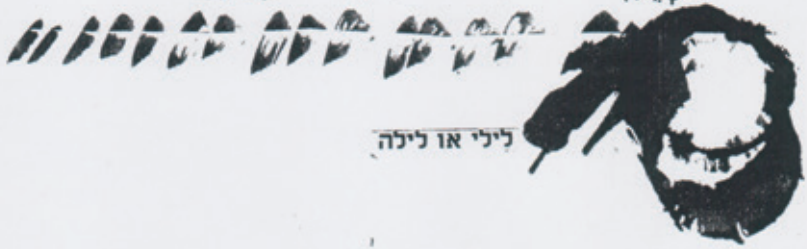
שמחו מגבעולו את כל הבקר.

אז לא ידענו שאלה יהיו

הממחסות שלנו.

יאנה ינאי אחרת השכנה ברוסיה זאני/יאום כלתום
בזמן שאתה שומע קולם קוסמו/אחרת: למי הוא עסיר קדם
אבי אהרן סלוצק נאצר/קדם אומר/אחיהת לעדו ודמותו
השכנה היה רובדי בפאר/היא אני פחד בלענד ומיני/בטוחות
של האת/מה: יתה עם אנה של ע'ם, לאמה הכתובת/במ"ו
שכבת בידי עם שכונת יבדע בינעקרו/אנו קצת בלמות
של קבתה ערוית לזינוי בלע/ולקרוא פנים ידוא, קוא/ו
"אנחנו" דזאו במאים נחבא/אני אלוהים אונה/ויסני
באית נעום לנתי: יואם לא דנון אן/אנשם: נאצר/הוא אלמא
סביר/שמו ל' לקום קטנד בראשונה/אם המ"ל, אביסני
את השמיה קה דעם קולת/אלמא אר, עניבות בספר/הנאר
בשג'ים

ליני או לילה

RODRIQUEZ

POÈME DE BONHEUR

RONNY SOMECK
TR: MICHELE ELIAL

NOUS SOMMES POSÉS
 SUR LE GÂTEAU
 COMME DES FIGURI
 FIOU FIGURINES
 DE MARIÉS
 QUAND ON VA LE
 TRANCHER A COUTEAU
 TRANCHERA ESSAYONS
 DE RESTER SUR
 LA MÊME TRANCHE

Ronny SOMECK

S. HAKARA

Ronny SOMECK

IST

Four thoughts about Poems in Black Ink

1. I was once asked: “If you were a mind reader – whose thoughts would you have liked to read?”

I answered: “The thoughts of Alexei Leonov, the first cosmonaut to have floated in space.”

These works are a kind of floating. A kind of desire to write and paint and not with a paint brush, but rather with the barrel of a pistol. Whomever seeks the smell of gunpowder – may seek it elsewhere.

2. My poetry does not reside in a penthouse. It gathers materials from the pavement called “life”. The poems here are nothing short of a striptease, and sometimes I feel that my head is as transparent as an aquarium, and that my readers see all the swordfish and goldfish that swim there. In art I am less overt. I'm an undercover paintbrush. A sword-for-hire.

3. The poet is a hunter. And when I'm asked to where am I going I answer: “When I return, I will know where I have been.” The hunter is the one who skins the hunted animals.

4. Shirly Someck, my daughter, is a brain researcher. I wrote a poem for her, titled “Heart:”

I am a carpenter
Who sews from the flesh of a tree
Doors for the chambers of the heart.
On their threshold
Lay letters sent by the brain,
And within them is the secret of the virgin forests
Which I so longed to know.

The majority of the works in this exhibition are like stamps glued onto those letters.

Ronny Someck

Translated from Hebrew by **Shir Freibach**

concept) experienced by anyone born into this world with its multitude of stimuli, and transformed them into a tool that enables the reader to observe the 'force fields' that dictate the terms of his existence – and weave the dream of his private existence.

Someck's visual works and illustrations also make use of the tapestry of imageries of that same 'reader'. Those works are a kind of incarnation of the 'short poem epic', and seek to present each time a morsel from within it; a kind of a 'habitat' capsule. In some cases this morsel is also the gaze of the 'reader' Ronny Someck peeking into the chamber of his own poetry.

Those works, like his poems, grew up in the medium of collage. They decidedly remain in the realms of the raw. The black ink marks and the yellow brush strokes frequently present in them are sometimes the negatives of asphalt and soot, sometimes the trail of the scratching of the shattered Arak bottle, and sometimes the dent of the blow of the hammer of everyday life. The figures that sprout between the words and from within them are both the imagery and its ruin.

Whereas in Someck's books the protagonists of his epics were mainly the 'representatives' of consumer culture, the lost souls of the urban landscape and even twentieth century poets (there are not many poetic universes in which one can imagine what Wisława Szymborska would have whispered to a female Circus Medrano acrobat), in these works his epic protagonists are oftentimes the imageries themselves. The representatives of the border police who are accustomed to stamping the reader's thought passport, forego in these works the border-crossing stamp and succumb to what was once scribbled on Formica tables, carved on childhood trees or sprayed onto the walls of the body.

Uri Hollander

Translated from Hebrew by **Shir Freibach**

Ronny Someck | Poems in Black Ink

Commencing with his first book, *Exile* (1976), Ronny Someck has created a unique poetic style that is founded on a complex array of imageries, on the sophisticated interweaving of different semantic fields, and on a technique which was already rendered with supreme refinement in Someck's early poems.

That style combines with a simple yet essential fact: contrary to so many poetic universes that were created from the second half of the twentieth century, and chose to succumb to the madness of language, to the estranged existence and to the inability to communicate, think, or breathe in dense habitats; the Someck universe continued to remind its readers that the components of the twenty-first century human existence also have a secret soundtrack, which is able to turn the fragments of a weary tune into a rock 'n' roll whisper.

At the beginning of the twentieth century, that reader could have still been imagined as the hero of days-of-yore epics, as one who passionately consumed the tunes of bards and troubadours – the tunes of the traveling poets – who heard the rhymes of his existence being played on every corner; a reader whose life had both purpose and meaning. That reader became, in the twenty-first century, the protagonist of theories that time and again scolded him and presented the outlines of the prison of his consciousness, the boundaries of the utilitarian and oppressive world in which he lives, and the wretchedness of his outcry.

Yet the Someckian poetry chose to reposition that reader at its heart – and not as a prisoner in his existential prison but as a free man, as in the times when the Gary Coopers embarked on their travels riding the horses of imagination. The Someckian poetry consistently declares the return of the hero – in this poetic universe, each one may hold Gary Cooper's pistol. That poetry created, effectively, a new kind of epic – the short poem epic – that learned to utilise the post-modern world's tapestry of imageries, the sense of 'shock' (as per Walter Benjamin's

Ronny Someck | **Poems in Black Ink**

Curator: Uri Hollander

Ralli Museums, Caesarea

July 2020 – July 2021

www.rallimuseums.com

caesarea@rallimuseums.com

RalliMuseums

Punta del Este - Santiago de Chile - Caesarea Ralli 1and2 - Marbella
Founders: Harry and Martine Recanati

Ronny Someck | Poems in Black Ink

July 2020 – July 2021

